

Den standhaftige tinsoldat

Der var engang femogtyve tinsoldater. De var alle brødre, thi de var født af en gammel tinske. Geværet holdt de i armen, og ansigtet satte de lige ud; rød og blå, nok så dejlig var uniformen. Det allerførste de hørte i denne verden da låget blev taget af æsken hvori de lå, var det ord: »Tinsoldater!« Det råbte en lille dreng og klappede i hænderne. Han havde fået dem, for det var hans fødselsdag, og stillede dem nu op på bordet. Den ene soldat lignede livagtigt den anden, kun en eneste var lidt forskellig. Han havde ét ben, thi han var blevet støbt sidst, og så var der ikke tin nok. Dog stod han lige så fast på sit ene som de andre på deres to, og det er just ham som bliver mærkværdig.

På bordet hvor de blev stillet op, stod meget andet legetøj, men det som faldt mest i øjnene, var et nydeligt slot af papir. Gennem de små vinduer kunne man se lige ind i salene. Udenfor stod små træer, rundt om et lille spejl der skulle se ud som en sø. Svaner af voks svømmede derpå og spejlede sig. Det var alt sammen nydeligt, men det nydeligste blev dog en lille jomfru som stod midt i den åbne slotsdør. Hun var også klippet ud af papir, men hun havde et skørt på af det klareste lin og et lille smalt blåt bånd over skulderen ligesom et gevandt. Midt i det sad en skinnende paillet lige så stor som hele hendes ansigt. Den lille jomfru strakte begge sine arme ud, for hun var en danserinde, og så løftede hun sit ene ben så højt i vejret at tinsoldaten slet ikke kunne finde det og troede at hun kun havde ét ben ligesom han.

»Det var en kone for mig,« tænkte han, »men hun er noget fornem, hun bor i et slot, jeg har kun en æske, og den er vi femogtyve om. Det er ikke et sted for hende. Dog jeg må se at gøre bekendtskab!« og så lagde han sig så lang han var bag en snustobaksdåse der stod på bordet. Der kunne han ret se på den lille fine dame som blev ved at stå på ét ben uden at komme ud af balancen.

Da det blev ud på aftenen, kom alle de andre tinsoldater i deres æske, og folkene i huset gik til sengs. Nu begyndte legetøjet at lege, både at komme fremmede, føre krig og holde bal. Tinsoldaterne raslede i æsken, for de ville være med, men de kunne ikke få låget af. Nøddeknækkeren slog kolbøtter, og griffen gjorde kommers på tavlen. Det var et spektakel så kanarie fuglen vågnede og begyndte at snakke med, og det på vers. De to eneste som ikke rørte sig af stedet, var tinsoldaten og den lille danserinde. Hun holdt sig så rank på tåspidsen og begge armene udad. Han var lige så standhaftig på sit ene ben, hans øjne kom ikke et øjeblik fra hende.

Nu slog klokken tolv, og klask, der sprang låget af snustobaksdåsen, men der var ingen tobak i, nej, men en lille sort trolde, det var sådan et kunststykke.

»Tinsoldat!« sagde trolde, »vil du holde dine øjne hos dig selv!«

Men tinsoldaten lod som han ikke hørte det.

»Ja, bi til i morgen!« sagde trolde.

Da det nu blev morgen, og børnene kom op, blev tinsoldaten stillet hen i vinduet, og enten det nu var trolde eller trækvind, lige med ét fløj vinduet op, og soldaten gik ud på hovedet fra tredje sal. Det var en skrækkelig fart, han vendte benet lige i vejret og blev stående på kasketten med bajonetten nede imellem brostenene.

Tjenestepigen og den lille dreng kom straks ned for at søge, men skønt de var færdig ved at træde på ham, kunne de dog ikke se ham. Havde tinsoldaten råbt: »Her er jeg!« så havde de nok fundet ham, men han fandt det ikke passende at skrike højt da han var i uniform.

Nu begyndte det at regne, den ene dråbe faldt tættere end den anden, det blev en ordentlig skylle; da den var forbi, kom der to gadedrenge.

»Sej du!« sagde den ene, »der ligger en tinsoldat! Han skal ud at sejle!«

Og så gjorde de en båd af en avis, satte tinsoldaten midt i den, og nu sejlede han ned af rendestenen. Begge drengene løb ved siden og klappede i hænderne. Bevar os vel! Hvilke bølger der gik i den rendesten, og hvilken strøm der var; ja, det havde da også skylregnet. Papirbåden vippede op og ned, og imellem så drejede den så gesvindt så det dirrede i tinsoldaten. Men han blev standhaftig, forandrede ikke en mine, så lige ud og holdt geværet i armen.

Lige med ét drev båden ind under et langt rendestensbræt. Der blev lige så mørkt som om han var i sin æske.

»Hvor mon jeg nu kommer hen?« tænkte han, »ja, ja, det er troldens skyld! Ak, sad dog den lille jomfru her i båden så måtte her gerne være én gang så mørkt endnu!«

I det samme kom der en stor vandrotte som boede under rendestensbrættet.

»Har du pas?« spurgte rotten. »Hid med passet!«

Men tinsoldaten tav stille og holdt endnu fastere på geværet. Båden fór af sted og rotten bagefter. Hu, hvor den skar tænder og råbte til pinde og strå:

»Stop ham! Stop ham! Han har ikke betalt told! Han har ikke vist pas!«

Men strømmen blev stærkere og stærkere. Tinsoldaten kunne allerede øjne den lyse dag foran hvor brættet slap, men han hørte også en brusende lyd der nok kunne gøre en tapper mand forskrækket. Tænk dog, rendestenen styrtede hvor brættet endte, lige ud i en stor kanal. Det ville være for ham lige så farligt som for os at sejle ned ad et stort vandfald.

Nu var han allerede så nær derved at han ikke kunne standse. Båden fór ud, den stakkels tinsoldat holdt sig så stiv han kunne, ingen skulle sige ham på at han blinkede med øjnene. Båden snurrede tre-fire gange rundt og var fyldt med vand lige til randen. Den måtte synke. Tinsoldaten stod i vand til halsen og dybere og dybere sank båden, mere og mere løste papiret sig op. Nu gik vandet over soldatens hoved – da tænkte han på den lille nydelige danserinde, som han aldrig mere skulle få at se, og det klang for tinsoldatens øre:

»Fare, fare, krigsmand!

Døden skal du lide!«

Nu gik papiret itu, og tinsoldaten styrtede igennem – men blev i det samme slugt af en stor fisk.

Nej, hvor det var mørkt derinde! Der var endnu værre end under rendestensbrættet, og så var der så snævert. Men tinsoldaten var standhaftig og lå så lang han var med geværet i armen. Fisken fór omkring, den gjorde de allerforfærdeligste bevægelser. Endelig blev den ganske stille. Der fór som en lynstråle gennem den. Lyset skinnede ganske klart, og én råbte højt:

»Tinsoldat!« Fisken var blevet fanget, bragt på torvet, solgt og kommet op i køkkenet hvor pigens skar den op med en stor kniv. Hun tog med sine to fingre soldaten midt om livet og bar ham ind i stuen hvor de allesammen ville se sådan en mærkværdig mand der havde rejst om i maven på en fisk. Men tinsoldaten var slet ikke stolt. De stillede ham op på bordet, og dér – nej, hvor det kan gå underligt til i verden! Tinsoldaten var i den selvsamme stue han

havde været i før. Han så de selvsamme børn og legetøjet stod på bordet, det dejlige slot med den nydelige lille danserinde. Hun holdt sig endnu på det ene ben og havde det andet højt i vejret; hun var også standhaftig. Det rørte tinsoldaten, han var færdig ved at græde tin, men det passede sig ikke. Han så på hende, og hun så på ham, men de sagde ikke noget. I det samme tog den ene af smådrengene og kastede soldaten lige ind i kakkelovnen, og han gav slet ingen grund derfor. Det var bestemt trolden i dåsen der var skyld deri.

Tinsoldaten stod ganske belyst og følte en hede der var forfærdelig, men om det var af den virkelige ild eller af kærlighed, det vidste han ikke. Kulørerne var rent gået af ham, om det var sket på rejsen eller det var af sorg, kunne ingen sige. Han så på den lille jomfru, hun så på ham, og han følte han smeltede, men endnu stod han standhaftig med geværet i armen. Da gik der en dør op, vinden tog i danserinden, og hun fløj ligesom en sylfide lige ind i kakkelovnen til tinsoldaten, blussede op i lue og var borte. Så smeltede tinsoldaten til en klat, og da pigen dagen efter tog asken ud, fandt hun ham som et lille tinhjerte. Af danserinden derimod var der kun pailletten, og den var brændt kulsort.